

Emlékeimből

Valahányszor írásba fogok, mindig megállapítom: mennyivel könnyebb verset írni, mint prózát. Amire a szatirikus hajlamúak azt mondják: persze, mert a prózához ez meg ez kell, ami a költőnél viszont...

No de mindegy; elég az hozzá, hogy most verset szeretnék írni; egy asztalról egy öreg kávéházban. Ennél az asztalnál ültem harminchat évvel ezelőtt mint ifjú költő. Erről — és ennél — akarok emlékezni e pillanathan. A székről ott, velem szemben, amely ugyanaz, mint akkor volt. Most üres. Azazhoggy...

Ahogy ránézek, mit látok, Uramisten! Pedig csak egy pohár bort ittam. Nem hiszek a szememnek. Az asztal végén, ott velem szemben, Krúdy Gyula bátyám ül; kivételesen nagyon szelíd, kezelhető kedvében. Ez azt jelenti, hogy nem vágná utánam a szódásüveget, mint ahogy nemegyszer csinálni szokta, ha most elmennék. Éppen a Rákóczi út 54. alatti szerkesztőségéből futottunk ide egy percre. Súlyos megfontolással néz rám, és komoly mérlegelés után azt mondja:

— Neked többet kellene innod, persze, csak jó bort, fiatalember, ha amolyan igazi lírát akarsz csinálni, amelyet Puskin csinált vagy amelyet én csinálók. Azonkívül szorgalmasan tanulmányozd az álmoskönyveket, amelyek mindennek a jelentését megmagyarázzák. Az is igaz viszont, hogy az ivásban esetleg tönkremész, mint én — folytatta, mint aki jó viccet mond —, de hát az más kérdés. Fő az irodalom. ha beledöglünk is.

Így tréfált komolyan Gyula bácsi, ennél az asztalnál, ott szemben;
s mi engem illet: ha tőlem telhetőleg meg is fogadtam a tanácsát, hogy
mi lett az eredmény? Nos, hagyjuk.